

Særkasse 2 Kr. 91 Øre. Den anden af disse fejlagtige Poster findes paa § 12 I. A. 3. b., som omhandler Bygningsudgifter og Vedligeholdelse. Dertil er der bevilget og ført til Udgift 3,970 Kr. En Del af Beløbet er imidlertid ikke anvendt i Finansaaret, men er indsat paa en Sparekassebog. Ved den endelige Opgørelse viste det sig, at der af det bevilgede Beløb blev en Rest tilbage paa 186 Kr. 63 Øre, som sammen med de indvundne Renter er indbetalt i Finanshovedkassen med 200 Kr. 19 Øre for Finansaaret 1914—15. Men man har altsaa i hele Regnskabsaaret opbevaret det ikke anvendte Beløb og først indbetalt det i det kommende Finansaar. Det samme gælder § 12 I. A. 4., Stipendier til Assistenters videre Uddannelse i Udlandet. Hertil er bevilget og ført til Udgift 5,000 Kr., men et Beløb paa 1,700 Kr. blev tilbageholdt indtil 24. Juni 1914 og er derefter med indvundne Renter indbetalt til Finanshovedkassen. Endvidere er der paa § 14 A. VII. A. 1. til den ved Lov af 12. April 1910 oprettede faste Voldgiftsret bevilget og ført til Udgift 7,600 Kr., men der er i Virkeligheden kun forbrugt 7,177 Kr. 63 Øre, og det fremkomne Overskud, 422 Kr. 37 Øre, er ført til Indtægt paa Finansloven for 1914—15 under Konto § 7 h. Dernæst er der paa § 16 A. IV. A. 2., Kontorholdsgodtgørelse, bevilget og paa Regnskabet opført som brugt 6,900 Kr., men Regnskabet over Beløbets Anvendelse viser, at der kun er brugt 6,899 Kr. 22 Øre. Der er altsaa en Uoverensstemmelse mellem det virkelig forbrugte og det paa Regnskabet opførte Beløb. Det forekommer, som sagt, ikke alene Statsrevisorerne, men ogsaa Udvalget, at det ikke er rigtig, at de bevilgede Beløb hæves, og at der saa deraf opspares noget i en særlig Kasse — for enkelte Bevillingers Vedkommende endogsaa i flere Aar — for enten at bruges til samme Formaal eller ogsaa paa ny at indgaa i Hovedkassen. Dersom man finder sig i en saadan Ordning med Hensyn til Regnskabet, kan Forholdet jo meget let blive det, at der Tid efter anden bliver adskillige saadanne Smaakasser rundt om, som fuldstændig unddrager sig Kontrol.

Under § 23, Forrentning af og Omkostninger ved Statsgælden, gør Revisorerne opmærksom paa, at der er bevilget 12,397,161 Kr. 91 Øre, men Udgiften har været 12,401,342 Kr. 45 Øre, altsaa en Merudgift af 4,180 Kr. 54 Øre. Det er jo ikke nogen særlig stor Overskridelse paa en saa stor Sum, som det her drejer sig

om, og jeg antager heller ikke, at det er saa meget for at gøre opmærksom paa Overskridelsen, at Statsrevisorerne er fremkommet med disse Oplysninger, som for at faa Anledning til at oplyse, at de gentagende har henvendt sig til Ministeriet for at faa Oplysninger om, hvor stort det Beløb er, som Staten med Hensyn til Tiendens Afløsning hæfter for hos Tiendebanken. Revisorerne har tidligere rettet saadanne Forespørgsler, og i Aar har de altsaa faaet Svar gennem Ministeriet fra „Kongeriget Danmarks Tiendebank“, hvori meddeles, at Statskassens Tilskud til Tiendeafløsningen pr. 31. Marts 1914 udgjorde et Beløb af 26,725,128 Kr. 81 Øre, hvilket var Statskassens Restgæld til Tiendebanken pr. denne Dato. Revisorerne meddeler videre, at de paa deres Forespørgsel om, hvorfor dette Beløb ikke er medtaget ved Opgørelsen af Statsgælden, ikke har modtaget Svar fra Ministeriet, og de henholder sig saa til et Svar, som af Ministeriet er givet Udvalget angaaende Statsrevisorernes Betænkning over Statsregnskabet for 1911—12. Ministeriet oplyser deri, at naar det ikke har medtaget dette Beløb ved Opgørelsen, er det, fordi Statens Forpligtelser i Henhold til Tiendeafløsningsloven ikke betragtes som nogen egentlig Statsgæld, men som en af Staten paatagen Forpligtelse til ved Tilskud paa de aarlige Finanslove at bidrage til den af „Kongeriget Danmarks Tiendebank“ iværksatte Tiendeafløsning. Revisorerne har ikke fundet sig tilfredsstillet herved, men har fremsat Bemærkninger derom, hvori de bl. a. gør gældende, at dette Standpunkt ikke er rigtig, men at Tiendebanken kun er Statens Retskab til Gennemførelsen af Tiendeafløsningen, og at derfor den Sum, som Tiendebanken har udredet til denne Afløsning, i Virkeligheden er en Statsgæld.

Endvidere gør Revisorerne opmærksom paa, at de endnu ikke har modtaget Svar paa gentagne Forespørgsler, hvori de har udbedt sig Oplysninger angaaende de Garantier, Kautitioner o. lign., som Statskassen i Aarens Løb har paataget sig. Dette har Udvalget ikke taget Stilling til, idet vi mener, at Finansministeriets Svar og Statsrevisorernes Bemærkninger dertil i og for sig er tilstrækkeligt oplysende, og at Rigsdagen herigennem kan danne sig en Mening om, hvorvidt der er Anledning til, at der skal skaffes yderligere Oplysninger.

Statsrevisorerne slutter deres Betænkning med at indstille Statsregnskabet for